PHẦN 1

Buổi sáng, những cơn gió còn mang hơi sương đi vào căn phòng sang trọng, đầy đủ tiện nghi của khách sạn Đại Tiến, thì cũng là lúc Khải Đăng từ phòng tắm bước ra. Anh mở tủ lấy bộ đồ tây trong tủ. Thản nhiên tháo chiếc khăn lông thơm phức trên người, mặc đồ vào khi trên giường có một người đẹp còn say giấc. Trong nháy mắt, anh mỉm cười hài lòng với hình ảnh trong gương. Một anh chàng điển trai với cái đầu đinh bụi đời, đôi mắt một mí hệt các tài tử Hàn Quốc, những ánh nhìn sáng rực sâu thẳm. Ẩn dưới đôi mày rậm, chiếc mũi cao nghệu làm bao cô đã phải gục ngã với bờ môi đầy quyến rũ của anh.

Thường, anh thích quần Jeans áo thun hơn, nhưng hôm nay thì khác. Khải Đăng sẽ phải về nhà ăn cơm cùng gia đình. Những lúc có mặt mọi người, nhất là bà nội, anh luôn phải xuất hiện một cách tươm tất thế này. Khổ lắm, chứ chẳng sung sướng gì. Biết sao bây giờ khi anh là niềm hy vọng, là sự kiêu hãnh của mọi người dù anh chẳng phải con trai một trong nhà.

Lấy bóp móc một xấp tiền dằn xuống bàn trang điểm, anh không một lần nhìn đến cô người mẫu xinh đẹp Hạnh Hoa. Cô thật gợi cảm với chiếc mền ngang người, anh cầm áo vest đi ra khỏi phòng như ra khỏi quán ăn. Đời là thế mà!

Chiếc Mercedes bóng lộn trông trên dường như một mũi tên xuyên trong gió. Khải Đăng huýt sáo một bài vui nhộn, đầu lắc lư vẻ chẳng quan tâm đến xung quanh. Đến ngã tư, anh cho xe thắng gấp. Khải Đăng chợt dồn mắt vào cô gái đang còng lưng trên chiếc xe đạp bên vỉa hè.

"Khỉ thật!" Anh thầm mắng. Chắc lại là cô nàng sinh viên nào đó khó khăn, phải làm thêm để kiếm sống. Anh không khinh dễ hay coi thường công việc đó. Khải Đăng chỉ thấy bất nhẫn cho cuộc sống. Tại sao kẻ lắm tiền, thừa của thì chẳng biết học hành,

cái nghèo cứ vây lấy những người dân chân chính. Với kiến thức của một sinh viên đại học lại phải đi bỏ báo. Thật bất công!

Những lúc nói ra câu ấy, bạn bè anh thường phì cười nhưng không phản bác anh. Bởi tuy ăn chơi, nhưng tài năng của Khải Đăng đâu tệ, thậm chí là có máu mặt trong giới kinh doanh là khác.

Không vội về nhà ngay, anh đánh một vòng khắp Sài Gòn mới rẽ sang con đường vắng dần về ngôi biệt thự tráng lệ và hiện đại "Hoàng Ngọc".

Không phải Khải Đăng rong chơi, anh thích ngắm thiên Hạ đi trên đường. Đó là bí quyết để anh luôn có những ý tưởng mới cho công ty sản xuất ô tô của mình. Khải Đăng dừng xe trước cánh cổng sắt uy nghi. Gương mặt anh đăm chiêu với suy nghĩ trong đầu. Sáng nay, những chiếc nón bảo hiểm trên đường đã đập vào mắt. Khải Đăng đang suy nghĩ xem công ty anh sẽ phải làm gì với nghị định bắt buộc đội nón bảo hiểm. Công ty anh đã sản xuất mặt hàng này từ lâu, nhưng anh muốn mình sẽ làm "bá chủ" trên thị trường về cả chất lượng cũng như số lượng.

Chiếc Mercedes dừng trước cổng đã lâu mà chẳng có ai ra mở cửa. Khải Đăng đâm quạu. Anh thò đầu ra cửa xe ngó vào. Khỉ thật! Chẳng lẽ không ai nhận ra tiếng xe của Khải Đăng này. Xưa tới giờ, luôn có người đợi sẵn mở cửa cho anh. Hôm nay ngồi cả buổi để đợi là sao?

Anh bực mình mở cửa xe bước xuống. Không vội bấm chuông, anh nhìn qua khung sắt quan sát khoảng sân rộng bên trong. Đập ngay vào mắt anh là cô gái ngồi trên xích đu dưới cây sao già.

Cô gái mặc chiếc đầm trắng phất phới theo nhịp đong đưa, dáng vẻ khá thư thả. Máu trong người anh bắt đầu nóng lên, cô nàng thản nhiên thưởng thức ổ bánh mì trên tay. Rõ ràng nãy giờ cô ta đã nhận ra sự có mặt của chiếc Mercedes trước cổng mà vẫn cố ý làm thinh.

Hừm! Chắc là người làm mới nên chẳng biết địa vị của Khải Đăng trong nhà này. Trông hai cái bím tóc mà thấy ghét. Chắc lại

là cô bé mười sáu, mười bảy nào đó mà bà thương tình đem về cho ăn học, luôn tiện bầu bạn với bà cho vui.

Nghĩ thế, nhưng anh vẫn chưa nguôi giận bởi người nào trong nhà này cũng đều được ông quản gia dạy bảo rất kỹ, nhất là cái khoản hầu Hạ cho cậu Đăng. Đơn giản vì anh thuộc loại dễ tính nhưng ngang bướng mà.

Anh lườm lườm cô gái ngồi ung dung bên trong. Thái độ ngó lơ đễnh trên bầu trời trong xanh của cô nàng, cho anh biết cô ta đang cố ý "chơi khăm" anh rồi. Thay vì bấm chuông, anh nhặt hòn đá dưới chân ném mạnh vào trong. Cô gái giật mình nhìn dáo dác, cuối cùng cô nhìn ra cổng. Khải Đăng thọc hai tay vào túi quần hất mặt huýt sáo vẻ tự cao. Hừm! Dám phớt lờ với Khải Đăng này à! Đăng ghét làm sao, chưa có cô gái nào dám làm điều đó với anh cả cô bé ngốc à.

- Anh cần gì ạ?

Trời đất! Khải Đăng như rơi từ chín tầng mây xuống địa ngục. Anh mở to mắt từ từ nhìn cô gái, một ánh nhìn đầy... lửa. Nghĩ làm sao cô ta hỏi mình thế chứ? Điên mất thôi! Cô ta định làm cậu chủ nhà này Túc điên lên mới thôi mà.

- Này, tôi hỏi anh không nghe à? Anh cần gì?

Khải Đăng cứng cả họng trước gương mặt thơ ngây, vô tội vạ kia. Có thật là cô ta không biết mình là ai? Điên mất thôi! Mất công một buổi sáng đẹp trời của người ta.

- Tôi muốn vào nhà.

Anh dõng dạc tuyên bố, hy vọng cô ta tỉnh mộng nhận ra...cổ thụ trước mặt.

- Anh có quen ai trong nhà này à?

Ôi, điên mất thôi! Khải Đăng bặm môi, chống nạnh lên hông nghe cả người giận run. Anh cố kiềm chế cơn giận trong người, gằn từng tiếng:

- Làm ơn... mau mở cửa trước khi Khải Đăng này nổi giận được không?

- Khải Đăng? - Cô gái kêu lên đầy thú vị. Một ngón tay giơ lên chỉ về phía anh. - Anh là Khải Đăng?

Nhìn đôi mắt tròn vo mở lớn của cô ta, Khải Đăng thoáng hài lòng. Cuối cùng cũng biết "uy danh" của mình rồi.

- Hèn gì mà tôi thấy giống...

- Giống ai?

Anh cười tự tin châm chọc:

- Giống anh chứ ai?

Anh trừng mắt. Không ngờ cái miệng này cũng ghê nhỉ! Dám cho anh đi tàu bay giấy.

- Tôi không quen biết anh. Định giả mạo Khải Đăng nhà này hả?

- Cô điên à? Ở đâu ra mà cao giọng với tôi? Mau gọi ông quản gia ra đây. Cô mau lo cuốn gói rời nơi đây đi!

Vừa nói, anh vừa móc cái di động mới toanh ra, chẳng có nói câu nào mà chỉ bấm số. Không đầy một phút sau, ông quản gia đã xuất hiện:

- Cậu Đăng! Cậu mới về à? Để tôi mở cửa cho cậu nhé!

Ông quản gia líu ríu chạy lại cổng. Khải Đăng hả hê trước đôi mắt kinh ngạc của cô gái lạ hoắc.

Không cần nói nhiều, bấy nhiêu cũng đủ khẳng định địa vị của anh và cô ta chết run luôn.

- Ông quản gia! Ông làm gì vậy?

Đang trên đỉnh cao của chiến thắng, Khải Đăng sửng sốt vì cái chất giọng của cô con gái trong trẻo nhưng cực kỳ oai nghiêm cất lên. Đôi mắt anh gần như nổ lửa, từ từ lia qua cô gái.

Vẫn gương mặt thơ ngây, ánh mắt trong sáng, nhưng sao anh thấy giận quá không biết. Ở đâu ra con bé miệng còn hôi sữa, dám lớn tiếng trước mặt cậu Đăng này kia chứ? Không thể tin được. Anh mím môi, mắt như thiêu đốt cô gái đang vênh mặt tự cao bên trong khung sắt:

Ông quản gia điếng người vì thái độ của hai người. Hơn ai hết, ông hiểu cậu chủ đang giận thế nào. Nhưng làm khác thì... mà để như vậy cũng chẳng xong.

Ông bước lại gần cô gái, giọng hơi chùng xuống:

- Đây là cậu Khải Đăng. Người mà...

- Tôi biết! - Cô gái gật đầu điềm đạm - Nhưng rõ ràng nhà ta có chuông cửa mà. Anh ta muốn vào thì sẽ bấm chuông. Ông không thấy ngồi đó đợi tiếng xe để mở cổng là một việc cực kỳ vô bổ sao?

Cô gái vừa nói, vừa liếc mắt qua Khải Đăng càng làm anh Tức điên lên. Thật đúng là không biết "trời cao đất dày" là gì mà. Anh đảo mắt vào nhà. Chỉ cần bà thấy anh thôi, lập Tức nhà sẽ nhốn nháo chạy ra mở cửa cho xem.

Hừm! Lúc đó đừng có trách sao cậu Đăng này nặng tay. Sự thất vọng hiện rõ trên mặt Khải Đăng. Hôm nay, ngôi nhà này bị ma ám hay sao vậy nhỉ? Trống trơn là sao?

Tia mắt Khải Đăng vô tình dừng lại trước nụ cười nhếch môi khá dễ thương của cô gái mà hiện tại đối với anh, đó là nụ cười ngạo mạn nhất anh từng biết.

Cô ta là ai? Làm gì trong nhà này mà ngay cả ông quản gia sếp sòng ở đây cũng phải nể sợ? Mấy ngày không về nhà, ngôi nhà này đã xảy ra chuyện tày trời gì để mọi thứ đều phải đảo lộn? Ôi, anh điên mất!

Cố giữ bình tĩnh, Khải Đăng nhìn ông quản gia thật điềm tĩnh. Một phong cách mà mọi người rất hài lòng ở anh, đặc biệt là phái đẹp. Nhưng chưa kịp mở lời thì cái giọng trong trẻo kia lại cất lên chắn ngang miệng anh:

- Ông vào trong đi, tôi sẽ giúp ông giải quyết mọi chuyện ở đây.

Ông quản gia nhìn qua Khải Đăng, ánh mắt đầy thương cảm. Anh thấy ông thật tội. Trong lòng anh tự nhiên dấy lên một nỗi bất nhẫn vô cùng. Thở hắt ra, anh cố ghìm cơn giận, gật đầu nhẹ cho ông quản gia an tâm đi vào.

Chỉ cần anh vào được nhà thì mọi thứ sẽ sáng tỏ. Lúc đó, thử coi cô bé chảnh choẹ này còn tự cao, vênh váo với anh được không? Khải Đăng này nổi tiếng ga-lăng với phái đẹp, nhưng hôm nay thì khác. Anh sẽ trừng trị thích Đăng cái tội dám để anh đứng ngoài đường từ nãy đến giờ. Đợi ông quản gia khuất hẳn vào nhà, Khải Đăng đứng tựa lưng vào khung cửa, quay lưng nói vọng vào khi vừa mồi điếu thuốc:

- Sao hả cô bé? Thấy anh... hơi bị đẹp trai nên cố tình làm khó hả?

Bị anh chọc ghẹo, nhưng cô gái chẳng chút bối rối. Chắp hai tay sau lưng, cô thủng thỉnh đi đến bên song cửa:

- Nếu muốn, anh có thể đứng... cả buổi ở đây để nghĩ như vậy.

- Cô…

Khải Đăng quay phắt vào trong, trừng mắt với cô. Trời ơi là trời! Ở đâu ra cô bé chua ngoa thế này, trong một buổi sáng đẹp trời cơ chứ? Mím môi, anh gườm gườm. Còn cô ta cũng đang hất mặt gườm lại.

Dám kênh anh ư? Cũng khá đấy chứ. Ít ra trên đời này cũng có một cô gái ăn gan trời. Tự nhiên nghĩ đến đây, anh thấy thú vị như đang gặp một đối tác khó tính. Bản năng đàn ông muốn chinh phục đỉnh cao lại trỗi lên cho dù phải miễn cưỡng vì đây là một con nhóc non choẹt.

Nghĩ thế, anh thở ra nhè nhẹ, miệng cố nặn ra một nụ cười thật quyến rũ. Anh nói bằng giọng trầm trầm:

- Thôi được, coi như tôi nhượng bộ cô. Làm thế nào mới được vào nhà đây hả, đại tiểu thư?

Cô gái hất hàm:

- Đơn giản thôi! Khách đến đây đều bấm chuông.

Khách? Dám nói mình là khách ư? Thật quá đáng! Đúng là điếc nên không biết sợ súng. Nghĩ thế, nhưng nụ cười trên môi Khải Đăng vẫn tươi rói. Nóng nảy lúc này chỉ làm con kiến lửa kia nổi điên lên thôi. Chẳng qua cô ta muốn trị cái tội kẻ cả, không chịu bấm chuông của anh thôi.

Reng... reng...

Khải Đăng vẫn còn chạm tay vào chuông, tay kia chống lên hông, anh hất mặt:

- Xong chưa? Cô đừng bảo tôi phải đợi nữa nhé!

- Chuyện đó thì không cần. Bấm chuông là được rồi.

- Đúng là trẻ con hỉ mũi chưa sạch. - Anh thầm rủa trong bụng. Thấy cô gái chuẩn bị mở cửa anh quay lại xe. Nhưng chỉ vừa được ba bước, Khải Đăng đã phải dừng chân quay phắt lại, không kềm được, anh gần như quát lên:

- Cô điên à? Không mở cổng lớn làm sao tôi lái xe vào?

Cô ta bĩu môi dài cả cây số, so vai nói thản nhiên:

- Có gì đâu. Anh là chủ ở đây mà. Vào bằng cổng nhỏ, sau đó... sau đó tự mở cổng lớn, lái xe vào.

Cô gái nói xong lè lưỡi trêu anh rồi quảy quả bỏ vào trong. Theo bản năng, Khải Đăng lao theo nhưng không kịp. Anh tức tối đá mạnh vào song cửa cũ kỹ. Điên thật! Dám chơi khăm anh.

Chẳng thèm trở ra xe, anh ngồi phịch xuống băng đá, gương mặt hầm hầm như bị mất của. Khi không xuất hiện một "con kiến lửa" ngay trong nhà, cắn anh một vố đau điếng. Nhất định là bà đã phong danh, phong tước gì cho cô ta nên mới dám lộng hành thế kia? Tức chết thôi. Anh sẽ không bao giờ quên "mối thù" sáng nay đâu.

Mà cô ta nói gì nhỉ? Anh chợt hỏi mình, ngẫm nghĩ một lúc rồi Khải Đăng phì cười:

- Cô ta bảo mình là gì nhỉ? Khi chưa vào được là khách, lúc lại bảo là chủ nên tự mở cổng đi ư? Đúng là điên mà!

★

★ ★

Biệt thự "Hoàng Ngọc" nổi tiếng bởi sự sang trọng, lộng lẫy vì những đồ vật quý giá, đắt tiền, và ai đến đây một lần đều phải choáng ngợp, bên canh những điều đó, mọi người còn phải nể trọng bởi nề nếp trong nhà.

Căn phòng họp và dùng cho các bữa ăn sáng cuối tuần của gia đình thật rộng lớn và đầy đủ tiện nghi. Căn phòng toàn bằng kính, máy lạnh rì rì, một chiếc bàn ô-van bóng lộn với những chiếc ghế xoay êm ái. Trên bàn là những món ăn sáng khá cầu kỳ và ngon miệng. Đó là thông lệ của gia đình. Cuối tuần, cả nhà sẽ tập trung về đây ăn sáng cùng bà nội và báo cáo công việc của tuần qua.

Bà nội ư? Khải Đăng liếc mắt về người phụ nữ đứng tuổi uy nghiêm, ngồi đối diện với mình qua chiều dài của chiếc bàn ô-van. Ở bà là sự nghiêm túc nhưng luôn toát lên vẻ quý phái, sang trọng đầy uy quyền.

Phía dưới là ba người con trai, con dâu cùng bốn đứa cháu. Trong đó có hai trai và hai gái. Theo vai vế, Khải Đăng là đứa cháu nhỏ nhất, nhưng anh còn cô em họ nhỏ hơn mình bốn tuổi.

Nhìn vị trí ngồi, người ngoài có thể dễ dàng nhận thấy ba gia đình nhỏ. Tuy nhiên, các anh em họ của anh phải làm việc dưới sự giám sát của cha mẹ, nhưng Khải Đăng thì khác. Bà giao cho mỗi người con quản lý một công ty con và cha mẹ anh đã giao lại cho anh toàn quyền quyết định, ông bà chỉ đứng phía sau cố vấn.

Mọi người thao thao trình bày kế hoạch mới, còn Khải Đăng thì ung dung ngồi nhâm nhi ly cà phê đen thơm lừng trên bàn. Điều anh quan tâm bây giờ là con bé loắt choắt ngồi phía sau lưng bà nội là ai?

Hừm! Đây là cuộc họp nội bộ gia đình, cô ta lấy tư cách gì có mặt ở đây? Trông dáng vẻ rất giống thư ký. Nhưng cô ta thì làm được gì với kiểu cách trẻ con kia nhỉ?

- Khải Đăng! Khải Đăng!

Mải mê đeo đuổi những thắc mắc trong lòng, Khải Đăng như kẻ mất hồn, anh không hay bà Tâm Ngọc đã gọi tên mình rất nhiều lần. Không riêng gì Khải Đăng, mà hầu như tất cả mọi người có mặt trong phòng đều có chung một sự tò mò như anh, chẳng qua không dám nói ra. Nhất là các anh họ của Khải Đăng, họ đang bị choáng ngợp bởi nét đẹp ngây thơ nhưng lạnh lùng của người con gái lạ.

- Con không có kế hoạch nào cho ta xem à? Các chú, các anh con đã trình bày hết rồi. Đến lượt con đấy!

Bà Tâm Ngọc nhắc nhở đứa cháu cưng khá nghiêm nghị, nhưng mọi người vẫn nhận ra một chút ưu ái trong đó. Khải Đăng phớt lờ cặp mắt soi mói, ganh tỵ của mọi người. Anh đã quá quen với những ông anh họ giỏi xã giao trong các vũ trường, nhưng kém cỏi trong công việc.

Anh nhìn một lượt qua mọi người, gương mặt không chút lo lắng dù trong đầu chưa có một kế hoạch gì. Anh sửa dáng ngồi ngay ngắn lại:

- Thưa bà, cháu chưa có kế hoạch gì. Nhưng cháu nghĩ sắp tới, cháu sẽ đẩy mạnh công việc quảng bá thương hiệu vốn đã nổi tiếng của tập đoàn xe hơi Vietcar của ta.

Bà Tâm Ngọc đẩy cặp kính lên nhìn anh chờ đợi. Nãy giờ bà đã nghe hơn hai kế hoạch khá hoàn hảo nhưng quá lý tưởng, để thực hiện được nó, công ty phải phiêu lưu. Giờ nghe Khải Đăng nói, bà cảm thấy có lý hơn:

- Con có thể nói rõ hơn cho ta và mọi người cùng nghe?

- Dạ, con cũng vừa nghĩ ra lúc sáng thôi. Dạo này, nhà nước bắt buộc người đi xe môtô phải đội nón bảo hiểm. Mặt hàng này, công ty ta đã sản xuất từ lâu, nhưng chưa được chú trọng lắm. Con định cho sản xuất hàng loạt sản phẩm có chất lượng cao, nhưng giá cả phù hợp với người dân. Đồng thời, để đáp ứng thị hiếu của giới trẻ, con sẽ đưa ra những kiểu nón đi cùng bộ với xe. Giới sành điệu sẽ phải mua bộ trọn gói.

Bà Tám Ngọc gật gù hài lòng. Quả bà không nhìn lầm người. Tuỳ tính tình phóng túng, nhưng Khải Đăng luôn làm bà hài lòng trong công việc. Bằng chứng là công ty do anh quản lý luôn ăn nên làm ra, và luôn là mũi nhọn của tập đoàn.

Ánh mắt bà sáng lên nhìn mọ người. Không giấu được niềm vui, bà cười:

- Khá lắm! Dạo này các con làm việc rất tiến bộ. Về nhà, mọi người hãy viết chi tiết hơn, đầu tháng tới họp cổ đông, ta muốn có một bản kế hoạch thật hoàn chỉnh.

Mọi người cũng cười theo. Bà Tâm Ngọc ngồi chăm chú nãy giờ nhưng thật ra bà không chú tâm lắm vào tập tài liệu trước mặt bà. Bà đã không bỏ sót cử chỉ nào của ba thằng cháu trai.

Khải Bình, Khải Nam gần như bị mất tập trung vì con bé ngồi phía sau lưng bà. Chỉ có Khải Đăng là ngược lại. Nó hoàn toàn không chú tâm vào buổi họp, nhưng bà không dám khẳng định nguyên nhân bởi chưa một lần Khải Đăng nhìn đến người đẹp ngây thơ kia. Chẳng phải nó nổi tiếng đa tình sao? Không lý nào một cô

gái dễ thương thế kia lại không hề làm Khải Đăng xao động. Bà tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với thằng cháu ngang ngược này?

Cuộc họp chấm dứt, phòng ăn trở về với không khí ấm cúng của một đại gia đình. Giọng bà Tâm Ngọc rành rọt:

- Có lẽ mọi người đang thắc mắc về sự xuất hiện của cô bé này, đúng không? Để ta giới thiệu nhé!

Ngừng một chút, bà cầm tay cô gái đầy vẻ trân trọng. Ánh mắt ngập tràn niềm yêu mến:

- Đây là Hạ Y! Con gái của một người bạn lâu năm với ta. Ta đã mời Hạ Y đến đây để bầu bạn, đồng thời giúp ta giám sát mọi việc.

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác. Như thế khác nào cô bé hỉ mũi chưa sạch kia ngồi cao hơn họ? Nhưng cô ta là người thế nào, mà lại được bà Tâm Ngọc tín nhiệm, thay bà quản lý mọi việc? Chỉ có Khải Đăng là ngồi thản nhiên uống cà phê. Hôm nay cà phê cũng như mọi hôm, nhưng anh thấy có chút thú vị.

Bà nội anh không đơn gian, bà luôn có tính toán và đặt ra một mục đích rõ ràng. Có điều, hiện giờ anh chưa biết đó là gì thôi. Còn việc anh không có gì để ngạc nhiên như bao người cũng là điều dễ hiểu thôi. Sáng nay, anh đã được "mở mắt" rồi.

Ông quản gia còn phải nể phục cô ta thì đâu có gì lạ.

- Hiện tại Hạ Y vẫn chưa quen với mọi thứ, ta muốn các con giúp Hạ Y.

Khải Bình, người anh họ lớn nhất đưa mắt nhìn Khải Nam. Hai người đó rất tâm đầu ý hợp trong những việc này. Khỏi phải hỏi, anh cũng biết họ rất muốn con nhóc Hạ Y kia về chỗ họ, có điều e ngại là con bé kia đến với vai trò "sếp", nên có chút chần chừ thôi. Mà hai cái công ty thời trang đó, có lẽ hợp với con nhóc chảnh chẹ kia hơn. Anh không cần lo lắng, thế nào vị tiểu thư này cũng đòi về công ty của Khải Bình và Khải Nam.

- Hạ Y! Con có cần đi theo các chú, các anh tham quan một vòng, sau đó...

- Dạ thưa, không cần đâu ạ.

Cô bé cười tươi rói bước đến líu lo cạnh bà Ngọc. Khải Đăng thầm buồn cười. Anh không hiểu nổi, sao tính khí nghiêm nghị của bà lại có thể để một con bé chảnh chẹ bên cạnh.

Chợt nhìn qua mấy ông anh họ, anh khẽ lắc đầu cười cùng cô em họ Khả Hân. Con bé này có lẽ trị được cái mồm chua lè của Hạ Y. Nhưng biết đâu hai cái loa phóng thanh này lại hợp với nhau?

- Nếu bác đồng ý, con xin bắt đầu từ công ty của anh Đăng, được không?

Ngẩng phắt đầu lên, Khải Đăng nhìn trừng trừng Hạ Y. Trời ơi trời! Chuyện gì đây? Con nhỏ này! Anh bắt đầu nổi giận thực sự. Khả Hân che miệng cười chọc quê anh. Xem ra lần này có tuồng hay để coi rồi. Ông anh yêu quý của cô sẽ phải "trầy da tróc vẩy" thôi.

- Khải Đăng! Con nghĩ sao?

Khải Đăng kín đáo lừ mắt với Hạ Y một cái như nẹt lửa. Con nhỏ này thật biết cách để hại anh mà. Vừa giám sát công việc của anh, vừa làm cho mối quan hệ của anh và hai ông anh họ kia vốn đã không tốt giờ càng xấu đi. Nhưng sao lại chọn công ty anh nhỉ?

Ngẫm nghĩ một lúc vẫn không tìm được đáp án, anh đưa mắt hội ý cha mẹ. Ông bà không phản ứng gì, nghĩa là anh phải đồng ý Khải Đăng khẽ mỉm cười tinh quái với Hạ Y. Chuyện nhỏ như con thỏ đấy mà.

Muốn theo anh học hỏi thì anh cũng sẵn lòng thôi, cái chính là... có khả năng hay không?

- Nếu cô Hạ Y đây có nhã hứng, lý nào Khải Đăng tôi lại hẹp hòi. Rất hoan nghênh sự có mặt của cô!

Hạ Y cười cười, bước đến chủ động bắt tay Khải Đăng. Ôi! Nụ cười của hắn mới đáng ghét làm sao? Cô ứa gan nhưng chẳng nói ra hay biểu hiện gì. Thật đúng là anh chàng lãng tử, đa tình. Bà Tâm Ngọc lo lắng thật không dư chút nào. Cặp mắt hi hí, nụ cười quyến rũ kia mới đúng là vũ khí đáng sợ nhất. Mình cần phải thận trọng mới hy vọng hoàn thành nhiệm vụ.

- Khi nào cô Hạ Y mới có thể đến công ty chúng tôi?

Khải Đăng giữ chặt tay Hạ Y giọng anh mềm mỏng, ánh mắt chân thành, nhưng Hạ Y có cảm giác chỉ cần một hơi thở mạnh là cô sẽ bị bàn tay rắn rỏi kia nhấn chìm xuống đại dương lạnh giá ngay.

"Trận chiến" sáng nay, hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô đâu. Nhưng đã sao, Hạ Y này một thàn một mình từ Mỹ về đây mà. Chỉ mỗi anh chàng "đẹp trai" này có nghĩa gì. Nhất định cô sẽ làm cho hắn dở khóc dở cười mới thôi.

- Sáng mai! Không trở ngại gì chứ?

- Dĩ nhiên là không. Rất hoan nghênh!

★

★ ★

Sáng hôm sau, Khải Đăng vừa đi dọc hành lang vừa huýt một bài thật vui nhộn. Hôm nay anh sẽ phải tiếp... giám sát viên của bà nội nên hơi hồi hộp, nhưng phải thừa nhận từ lúc đi làm đến giờ, anh mới có cảm giác háo hức khi đến công ty.

Giám sát viên? Anh bật cười một mình với cái tên vừa nghĩ ra. Cô nàng mà biết biệt danh đó, hẳn là chẳng chịu ngồi yên đâu. Sáng hôm qua, anh chưa chọc ghẹo gì mà còn cho anh một trận ra trò, huống gì bị anh phá.

Còn vài bước nữa là tới phòng giám đốc. Anh an tâm vì các nhân viên tươi cười chào mình trên suốt đường đi. Điều đó chứng tỏ cô bé đỏng đảnh đó chưa tới. Nếu không, đám nhân viên này sẽ chỉ trỏ, bàn tán chứ không vô tư thế kia rồi.

- Cô Mai Thy! Sáng nay có gì mới không?

Đẩy cửa căn phòng sang trọng và rộng lớn, Khải Đăng hỏi ngay cô thư ký xinh đẹp. Nụ cười trên gương mặt anh từ từ xụ xuống theo ánh mắt của Mai Thy. Anh xoay người lại nhìn một cách nghi ngờ vào căn phòng cách với bàn làm việc của Mai Thy một lớp kính màu. Trời ơi! Không lý nào con nhỏ đỏng đảnh kia đến sớm hơn mình?

Nhướng cao đôi mày, anh hỏi một cách khó khăn:

- Có… có…

- Dạ thưa, có một cô tên là Hạ Y chờ anh nãy giờ ạ.

Tim Khải Đăng như đảo ngược vì tức giận, anh quát khi tay chỉ vào phòng làm việc của mình:

- Cô không có tính chuyên nghiệp à? Tại sao lại cho cô ta vào phòng làm việc của tôi?

- Dạ thưa...

- Phòng làm việc của giám đốc là nơi ai muốn vô ra gì cũng được, phải không? Hừm!

- Thưa anh, cô ấy có giấy giới thiệu của cụ ạ.

Khải Đăng đứng chống nạnh giờ càng dữ dằn hơn khi trợn mắt. Ôi, anh điên mất! Dám dùng cách này để lấy uy với anh ư? Tưởng đem bà nội ra là Khải Đăng này sợ à?

Hầm hầm bước vào phòng làm việc của mình, ý nghĩ Hạ Y đang lục lạo lung tung đồ đạc trong phòng khiến anh nổi sùng lên. Thô bạo xoay nắm cửa, Khải Đăng hơi khựng lại vì hình ảnh trước mặt.

Trời ơi! Anh có bị hoa mắt không đây? Hạ Y đang đứng dựa lưng vào cửa sổ, trên tay là quyển sách mà anh đoán của cô mang theo, bởi trong phòng anh, không có lấy một cuốn sách nào mà người đọc có thể đứng cười tủm tỉm như thế.

Đúng là trẻ con! Anh thầm buồn cười. Không thèm lên tiếng, Khải Đăng nheo nheo mắt ngắm Hạ Y.

Cô nàng dùng một chân làm trụ, chân kia lại nhịp nhịp vào tường, lưng dựa ra sau, thể hiện một sự ngổ ngáo hết biết. Chiếc quần Jeans lửng, chiếc đầm dây ôm ngang mông hơi xòe ra, rũ xuống, tạo một sự nghịch ngợm, nhí nhảnh. Nếu là cô gái khác có lẽ anh sẽ bật lên khen "dễ thương", nhưng với cô nhóc này thì thương không nổi, một con người dám cho anh đo ván ngay lần đầu chạm mặt.

Cố nén cười, Khải Đăng không nghĩ có lúc mình lại được nhìn thấy sự ngây thơ, nghịch ngợm của Hạ Y thế này. Liệu bà nội anh có sai lầm gì trong chuyện này không nhỉ?

- Hừm!

Đằng hắng, Khải Đăng bước hẳn vào. Nghe tiếng động, Hạ Y ngẩng lên. Ở cô không có chút gì run sợ hay bối rối. Khải Đăng thoáng thất vọng. Anh cũng không biết tại sao, có lẽ anh đã quen được các cô gái chiều chuộng và sợ hãi mỗi khi anh phật ý.

Hạ Y bỏ cuốn sách trở lại cái túi đeo ngang người đang ngoan ngoãn nằm bên hông. Cô lịch sự bước đến và chủ động chìa tay ra:

- Chào anh! Xin lỗi vì đã vào mà không được sự đồng ý của anh.

- Không sao! Người nhà cả mà.

Khải Đăng không hiểu sao mình có thể thân thiện một cách giả tạo như thế. Có lẽ hình ảnh lúc nãy làm anh thấy dễ chịu hơn. Ít ra cô bé không đụng đến món đồ nào trong này và dù gì một cô gái biết đọc sách để giết thời gian và có nhiều thú vị hơn những nàng sáo rỗng chỉ biết shopping.

Chỉ tay vào chiếc ghế đối diện, Khải Đăng vừa ngồi xuống thì cô thư ký mang hai ly cà phê nghi ngút khói vào. Đợi Mai Thy lui ra, Khải Đăng mỉm cười thân thiện bắt đầu kế hoạch "nam nhân kế".

- Cô Hạ Y đây thật làm người khác nể phục. Thú thật, tôi không nghĩ... một cô gái đẹp như vầy lại có thể dậy sớm và đến làm việc đúng giờ.

- Cám ơn anh đã quá khen. Công việc nó đòi hỏi phải thế mà.

- Cô ăn sáng chưa? Hay để kỷ niệm ngày đầu làm việc, cô cho phép tôi mời cô một bữa nhé?

- Cảm ơn anh! Trước khi đến đây, tôi đã dùng điểm tâm rồi.

Sao không nói là ăn với bà nội để ra uy với anh luôn. Khải Đăng rủa thầm. Anh không hiểu sao mình lại thấy ghét cái gương mặt xinh xắn kia quá.

- Vậy cô dự tính hôm nay sẽ làm gì?

Dụ mãi không được, Khải Đăng đâm quạu Hạ Y đáp tỉnh bơ:

- Tôi muốn đi tham quan một vòng, anh không ngại chứ?

Anh so vai:

- Có gì mà phiền. Có điều hôm nay tôi có nhiều việc quá nên đành cáo lỗi với cô vậy. Cô không phiền nếu thư ký của tôi đưa cô đi chứ?

Hạ Y cố nặn ra một nụ cười để khỏa lấp ngọn lửa trong người. Tên này đúng là đáng ghét! Biết mình đang làm việc cho bà nội vậy mà hắn còn bất hợp tác. Thì ra mình đã đoán đúng. Hắn chỉ tỏ ra dễ dãi trước mặt mọi người. Định từ từ trả đũa mình đây mà. Được thôi.

- Anh cứ làm việc của mình đi, tôi tự lo được mà. Có điều anh làm ơn đừng nói với mọi người tôi là ai. Tôi đã rất bực mình khi phải đem tờ giấy của bà ra để giới thiệu thân phận của mình.

Vậy ư? Khải Đăng suýt buột miệng thốt ra. Trời ơi! Ở đâu ra con nhỏ đáng ghét này không biết. Anh sẽ còn phải nằm trong tầm kiểm soát của cô ta bao lâu đây?

- Công ty này không có phó giám đốc à?

Không có mới lạ. Khải Đăng cười nhếch môi. Ngu hay sao giới thiệu thằng bạn nổi tiếng thật thà của anh cho cô ta biết. Cũng may là hắn vừa đi công tác sáng nay.

- Ta đi thôi!

Anh đứng dậy nói một cách thô bạo:

- Tôi sẽ bảo cô Mai Thy đưa cô tham quan công ty.